

Vakantiehuisje

Om de paar meter slingert de auto opzij om een kuil of kei te ontwijken.

‘Au!’ gilt Livia, wanneer ze voor de zoveelste keer haar arm tegen de autodeur stoot. Haar hand zit in het gips en elke dreun doet zeer in haar botten. Ze duwt haar bril terug op haar neus en staart weer naar buiten.

‘Vreselijke weg,’ bromt mama.

Papa tuurt op zijn telefoon. ‘Alleen maar bos en hei. Nergens een huisje.’

‘We zijn weer eens verdwaald!’ roept Livia.

Mia heeft de hele weg zitten lezen. Ze is twee jaar ouder dan Livia en heeft op school al vakken als natuurkunde, scheikunde en aardrijkskunde. Daar scheidt ze graag over op.

Ze klapt haar boek over sterrenkunde dicht. ‘Zo kan ik niet lezen. Ik word misselijk van dat gehobbel. Ik denk dat ik moet overgeven.’

Livia trekt de tas met eten, die tussen hen in staat, naar haar kant. ‘Als je het maar laat!’

‘Denk je echt dat we goed rijden?’ vraagt mama.

‘Er stonden alleen coördinaten in de mail.’ Papa’s stem klinkt nogal zorgelijk. ‘Geen adres. Geen naam van een vakantiepark. Dat is toch raar? Straks blijkt het allemaal nep!’

Livia denkt aan de mail die de manege doorstuurde aan

haar ouders. Hij kwam van een bijzondere reisorganisatie en ging over een gloednieuw modern vakantiehuisje. Ze zochten proefpersonen die het verblijf gratis wilden testen. Het was een heel nieuw concept en ze gaven de voorkeur aan mensen die van paarden hielden.

In de voorjaarsvakantie is er ponykamp op de manege waar Livia op voltige zit, waardoor niemand weg kon. Voltige is acrobatiek op de rug van een galopperend paard. Vorige week rukte een paard zich los en gaf een bok. Livia viel in het zand en brak haar hand. Daarom dachten ze op

de manege dat een weekje weg een leuke afleiding voor haar zou zijn. Voorlopig kon ze toch niet trainen.

Livia is nog nooit met haar ouders in een huisje op vakantie geweest. Meestal gaan ze kamperen met een tent, maar haar ouders vonden het een leuk idee om het een keer te proberen.

‘Kijk, een ruiterspad,’ zegt papa.

‘Boeie,’ bromt Livia. ‘Ik heb een gebroken hand, weet je nog?’

Papa knikt. ‘Ik ben gewoon blij dat ik eindelijk een bordje zie. Er is hier helemaal niks.’

‘Ik hoop dat ze een grote tv hebben,’ zegt Mia. ‘Met Netflix.’

‘We gaan niet te veel binnen zitten,’ waarschuwt papa. ‘We kunnen ’s avonds stokbroodjes bakken boven een kampvuur. En we kunnen een hut bouwen in het bos. En veel wandelen.’

Mia trekt een wenkbrauw op.

‘Papa leeft nog in de oertijd,’ zegt Livia.

Mia knikt. ‘Ik ga elke avond lang opblijven,’ zegt ze. ‘Het is hier ’s nachts aardedonker. Om elf uur kun je bij Mars de sterren Castor en Pollux zien. En...’

Livia luistert niet. Als Mia eenmaal over sterrenkunde begint, houdt ze niet meer op en niemand snapt er wat van.

De weg gaat over in een zandpad. Droog zand stuift op in de wind.

‘Hier moet het ergens zijn,’ zegt papa. ‘Als we tenminste zijn waar ik denk dat we zijn. Mijn gps doet raar.’

‘Het is hier ook vreselijk stil,’ zegt mama. ‘Heb je wel bereik?’

‘Voor gps heb je geen internet nodig,’ zegt Mia. ‘Dat gaat via satellieten. Er vliegen er tweeëndertig om de aarde. Je hebt minimaal vier satellieten nodig om exact je locatie te...’

‘Kijk,’ onderbreekt papa haar. ‘Daar glinstert iets tussen de bomen.’

De bodem van de auto schraapt over een kei en dan staan ze stil.

‘Wauw!’ zegt mama.

Livia leunt tussen de stoelen door naar voren. Voor hen staat een zilverkleurig rond ding. De onderkant lijkt nauwelijks de grond te raken.

‘Is dit het?’ vraagt ze.

Mama knikt. ‘Ik denk het.’

‘Een supermodern vrijstaand huisje midden in de natuur,’ zegt papa met een voorleestem. ‘Zo stond het in de mail.’

Mama rijdt de auto schuin naar achteren en dan weer naar voren.

‘Wat doe je?’ vraagt papa.

‘Even goed parkeren,’ zegt ze. ‘Anders kan niemand erlangs.’

‘Er komt hier niemand,’ zegt papa. ‘Laat zo maar staan.’

Vreemde tekeningen

Livia en Mia lopen naar het huisje. Het is fijn om niet meer in de auto te zitten.

‘Kom eens helpen tillen!’ roept mama.

Livia blijft staan. Haar gebroken hand is een goed excuus om geen tassen te dragen.

De zilveren muren van het huisje schitteren en glinsteren in de zon. De lucht rondom het gebouw trilt, zoals de lucht soms doet op een bloedhete dag. Alleen is het nu een koele lentedag.

Ze knijpt haar ogen een beetje dicht. De wanden beginnen te golven. En dan is het huisje ineens verdwenen. Livia staart naar de open plek. Ze knippert met haar ogen. Hoe kan het zomaar weg zijn?

‘Kijk!’ Livia keert zich om naar de anderen. Die hebben niks in de gaten. Mia stopt haar boek in haar rugzak. Mama pakt de tas met eten en papa tilt een grote rolkoffer uit de auto.

‘Het is weg,’ zegt Livia.

‘Wat bedoel je?’ vraagt papa. Hij sleurt de rolkoffer door het zand.

Livia draait zich weer om. Het huisje staat gewoon weer op zijn plek. De zilverkleurige muren schitteren in de zon. Een huisje kan echt niet zomaar verdwijnen. Het leek vast alleen maar zo. Misschien was het een optische illusie. Zo heet het als je iets ziet wat niet kan.

‘Grapje,’ zegt Livia.

Voor de deur loopt een metalen trap naar boven. Eigenlijk zit de ingang bizar hoog, denkt Livia.

Papa zeult de rolkoffer de trap op.

Mama volgt hem met de etenstas en een grote weekentas. 'Leuk dat we gratis in een huisje mogen, maar die trap is waardeloos.'

'Moet je opletten!' zegt papa. Hij zwaait naar de deur, die daarna vanzelf openschuift. 'Ha ha! Verrassing. Het huisje herkent ons. Ik moest foto's van ons opsturen.'

'Hm,' doet Mia. Ze lijkt niet onder de indruk.

Livia blijft in de deuropening staan. De afgeronde hoeken van de deur doen haar denken aan een vliegtuigdeur. Niet dat ze ooit heeft gevlogen, maar dat weet ze uit films.

Op de buitenwand naast de deur staan afbeeldingen. Ze beweegt haar hoofd van links naar rechts om ze beter te bekijken.

Het zijn tekeningen van dieren. Er is een schildpad met twee koppen en een dier dat lijkt op een kruising tussen een haai en een walvis. Ze ziet ook een paard dat op zijn achterbenen staat. Normaal steken de voorbenen van een steigerend paard naar voren en graaien ze in de lucht, maar bij dit dier hangen de voorbenen omlaag en lijken ze korter. Verder zitten er vleugels aan het lijf.

Livia haalt haar telefoon tevoorschijn en maakt een paar foto's om straks aan haar vriendinnen te sturen.

Vanbinnen is het huis nog vreemder dan vanbuiten. De kamers hebben nergens rechte hoeken en de buitenwanden zijn gebogen.

'Het lijkt wel een bijenkorf,' zegt mama.

Mia schudt haar hoofd. 'Kamers in een honingraat zijn

zeshoekig. Daar hebben we het bij wiskunde over gehad. De zeshoek is de meest efficiënte vorm: veel inhoud en heel sterk.’

Livia zucht. Haar zus is soms zo irritant met haar kennis. Ze moet steeds laten merken dat ze slim is en al wiskunde heeft.

Maar Mia heeft wel gelijk. Het huis lijkt helemaal niet op een bijenkorf. Van de vloer naar het plafond en van de ene muur naar de andere lopen gekleurde stangen.

Om ook iets slims te zeggen, zegt ze: ‘Ik vind het eerder lijken op een bus of metro. Daar heb je ook van die stangen om je aan vast te houden.’

‘Inderdaad,’ zegt mama. ‘Alleen de lussen ontbreken.’

‘Waarom zou je je hier moeten vasthouden?’ vraagt Mia. ‘Het huis rijdt heus niet weg.’

Livia legt haar voet op een stang en rekt haar been, alsof ze op ballet zit. ‘Het lijkt ook wel op een dansstudio. Ik zie alleen geen spiegels.’

‘Doe jij maar voorzichtig,’ zegt papa. ‘Ik wil geen nieuwe ongelukken.’

Livia rolt met haar ogen. Als haar vader dit al gevaarlijk vindt... Ze denkt aan Jordi, haar lievelingspaard. Wanneer zal ze weer op hem kunnen rijden?

‘Kom je?’ Mia tikt op haar arm. ‘Wij gaan de andere kamers bekijken.’